

Letní bouřky

Milí čtenáři, končící léto nám letos přineslo řadu krásných dní, které jsme mohli naplnit životem k Boží oslavě. Přišla ale také série dramatických bouřek s přivalovými dešti a nezvykle silným větrem. Proces jejich vzniku si můžete představit následovně. Asi tři až čtyři kilometry nad zemským povrchem se udržuje teplota prostředí na bodu mrazu. Teplý a vlhký vzduch, stoupající v horkých dnech nad tuto hranici, se přechladí, vodní páry zkapalní a promění se v ledové krupky. Tím se vytvoří základ zvláštního mraku, který postupně roste a protahuje se mnohdy až do desetikilometrové výšky, kde se zastaví o tzv. poklop nedovolující únik oblačnosti do vyšších pater atmosféry. U kapek vody a krupek ledu se objeví elektrické náboje – zdroj budoucích blesků. Kdyby se nešťastnou shodou okolností setkal bouřkový mrak s takovým křížením studených a teplých větrů, které působí rotaci vzduchu, máme zde tornádo. Občas k tomu dochází i v České republice, Město Litovel si dobře pamatuje 9. červen 2004. Podle způsobených škod (strhávalo střechy, stropy i stromy) se tenkrát zřejmě jednalo o tornádo síly F3 (maximum je F6).

Od meteorologie není daleko k životu společnosti. Také mezi lidmi totiž poměrně často dochází k napětím, bouřkám a třesutým výbojům nahromaděné energie. Podobně jako v přírodě nejde o jev, který by se nedal pozorovat už dávno před tím, než propukne jeho řádění. Tak například ničivé tornádo druhé světové války, které smetlo z povrchu země miliony lidských životů, začalo docela nenápadně nástupem a šířením myšlenek o rasové nadřazenosti německého národa. V souvislosti s hospodářskou krizí na přelomu dvacátých a třicátých let minulého století se pozornost mnoha lidí soustředila jinak. Katolická církev však hrozící nebezpečí rozpoznala a oficiálně na ně ukázala encyklikou papeže Pia XI. z roku 1937. Také na nebi jedenadvacátého století se rýsují četné bouřkové mraky v různém stupni vývoje. Znepokojení bdělých křesťanů dnes právem vyvolává např. neustále zesilující kampaň na přijetí genderové ideologie. Ta v podstatě tvrdí, že muži a ženy jsou mezi sebou ve všem stejní a vzájemně nahraditelní. Sledujeme pokusy o redefinici manželství, která by ve jménu domnělých práv sexuálních menšin měla brzy umožnit legální vznik „rodin“ se dvěma tatínky nebo dvěma maminkami. Stále odvážnější vyjadřování politiků i různých odborníků ve prospěch tohoto návrhu – na pozadí uměle propagovaných akcí typu Prague Pride – nutí k logickému závěru: „A bude huň.“ Růst bouřkové oblačnosti se ale v přírodě také může zastavit, takže se zlověstný mrak rozpadne a obloha dál zůstává klidná. Kéž se tak stane na mocnou přímluvu Vítězné Ochrany Moravy, jejíž sté výročí korunovace ze strany našich předků, nám jasně ukazuje, kam se utíkat před bouřkou.

Žehná vám otec Tomáš

Jak jsme prožili školní rok v Církevní mateřské školce Svatojánek v Litovli

Za pár dnů skončí prázdniny a začne nový školní rok. My se ovšem poohlédneme za tím uplynulým školním rokem a prozradíme vám, co všechno jsme během něj prožili v naší mateřské školce. Vzdělávací program církevní školky Svatojánek nabízí celou škálu zajímavých aktivit a dobrodružných akcí. Cílem nejen těchto akcí, ale všeho, co s dětmi ve školce děláme, je rozvoj křesťanských a morálních hodnot a vytváření těch nejlepších podmínek pro zdravý psychický, duchovní a etický vývoj dítěte ve zdravého a plnohodnotného člověka. Ve školce využíváme takové metody a prostředky, které dětem pomáhají na jejich cestě duchovního růstu a zrání ve víře. Také motto vzdělávacího programu školky: „Budte světlem světa a soli země“ má děti nejen provázet po celý rok v rámci mateřské školy, ale také motivovat k tomu, aby se staly dobrými lidmi a svědky Kristovy lásky pro druhé. Děti jsou nenásilnou formou vedeny ke vztahu k Bohu a upozorňovány na jeho stvořitelské dílo. Děti se učí komunikovat s Bohem, a to nejčastěji formou písniček nebo spontánních modliteb vlastními slovy. Děti se však nemodlí jen v tzv. ranním kruhu, ale snažíme se modlitbu a duchovní prvky zahrnout také do ostatních činností a částí dne. Děti se seznamují s obsahem Bible, s křesťanskými svátky a symboly a poznávají životy světců.

K nezapomenutelným akcím uskutečněným během školního roku patřilo Putování se svatými na školní zahradě, které se konalo na podzim, v polovině měsíce října. Děti spolu s rodiči procházeli jednotlivými stanovišti, kde se skrze plnění úkolů blíže seznámily s životem určitého světce nebo světice. Děti tak postupně poznaly sv. Martina, sv. Mikuláše, sv. Václava, sv. Františka, sv. Lucii a mnoho dalších a dozvěděly se mnoho nových

informací. Snažili jsme se poukázat na to, že tito svatí lidé mohou být pro děti vzorem v konání dobrých skutků a v lásce k Bohu a k bližním.

Začátkem listopadu, v rámci slavení Památky všech zemřelých, jsme se s dětmi vydali na litovelský hřbitov, rozsvítili tam svíce a pomodlili se za zemřelé. Děti velice citlivě prožívaly zvláštní, tajemnou atmosféru tohoto svátku.

Prosinec proběhl ve školce ve znamení obdarování. Děti byly obdarovány hned dvakrát. Nejprve od sv. Mikuláše, který nás osobně ve školce navštívil, a před vánočními prázdninami našly děti mnoho krásných dáreků a hraček také pod vánočním stromkem, který si předešlý den samy nazdobily ručně vyrobenými ozdůbkami. Krásnou vánoční výzdobu a betlém mohly děti obdivovat také v kostele sv. Marka, kam jsme rovněž zavítali. Také děti se snažily obdarovat ostatní, a tak s pomocí paní učitelky vyrobily vánoční přáníčka a dárečky pro rodiče. Počátek Nového roku jsme s dětmi oslavili v souvislosti se svátkem Tří králů. Potěšilo nás, že se některé děti z naší školky zapojily do veřejné charitativní tříkrálové sbírky.

Měsíc únor patří tradičně v naší školce babičkám a dědečkům. Děti si své babičky a dědečky pozvaly do školky a připravily si pro ně mnoho básniček, písniček a také divadelní představení. Připravené pásmo jsme pak s dětmi realizovali také v Domově důchodců v Litovli. Zdejší babičkám a dědečkům jsme udělali radost nejen připraveným programem, vyrobenými dárky a přáníčky, ale už jen naší přítomností. Když jsme se v domově důchodců objevili, zdejší obyvatelé nás srdečně vítali a některým samou radostí ukápla slza dojetí. Děti mají opravdu schopnost potěšit druhého člověka, což my dospělí mnohdy neumíme.

Jarní období je spojeno se slavením Velikonoc, ne jinak tomu bylo v naší školce. Na Velikonoc jsme se snažili připravit během postní doby. Navštívili jsme kostel sv. Marka v Litovli a prošli si křížovou cestu. Také jsme vyráběli velikonoční přáníčka a ozdoby, které byly

vystaveny (spolu s dalšími výrobky dětí z ostatních litovelských školek) v Městském klubu v rámci velikonoční výstavy.

Měsíc květen patří maminkám. Děti si pro své maminky připravily krásnou besídku s bohatým programem a také dárečky – srdíčka vyrobená z papíru.

Jednou z nejkrásnějších akcí celého školního roku byl školní výlet, který jsme spojili s oslavou dne dětí, proto se konal 1. června. S dětmi jsme zavítali na Svatý Kopeček u Olomouce, prohlédli jsme si zdejší baziliku Panny Marie a poté jsme zavítali do ZOO. Dětem se výlet velice líbil, stejně jako cesta autobusem, věřte tomu nebo ne, někteří jeli tímto dopravním prostředkem poprvé.

Během roku se uskutečnilo v MŠ několik mší svatých a děti měly také možnost navštívit nově zrekonstruovanou kapli sv. Jiří v Litovli.

Naše děti prožívají krásné chvíle nejen během mimořádných akcí, ale i při všedních okamžicích v rámci denního programu školky. Snažíme se neustále děti vést k osvojení křesťanských, morálních hodnot a pomáhat jim, aby se stali dobrými lidmi, mohli být vzorem pro druhé a aby si stále uvědomovaly, že vztah k Bohu pro ně může být nejen velkým bohatstvím a posilou, ale také způsobem, jak sám sebe zdokonalit a žít dobrý a poctivý život s láskou k Bohu, k sobě i k ostatním lidem.

*Za MŠ Svatojánek v Litovli Markéta Houdková,
učitelka*

Výprava do Egypta

Letošní tábor v Protivanově byl jeden z nejlepších, na kterém jsem kdy byl a myslím, že nemluví pouze za sebe. Ačkoliv já jsem ještě při příjezdu dětí dodělal svůj kostým Anubise, ostatní vedoucí byli jako vždy skvěle připraveni. Hned jak se vybraly potřebné dokumenty, aby byl tábor v dokonalém pořádku i po právní stránce, mohlo vše započnout. Prvním úkolem bylo poznat po slepu nejdůležitější místa tábora (např. tepee, kuchyně, umývárna, latrina, atd.). Večer pak při „faraonově slyšení“ se zlá Nefertiti

s Anubisem rozhodli, že tajně vzbudí obávanou mumii jménem Imhotep, aby od ní získali tajemství nesmrtnosti. Problém byl v tom, že se jim to moc nepovedlo a mumie utekla. Po celý následující pobyt sužovala egyptskou říši nejrůznějšími ranami, např. hlad, tma, kobylky, krev, krupobítí a také náš oblíbený mor. Jistě znáte podobné rány ze Starého zákona, kde se píše o Mojžíšovi a vyvedení Božího lidu z Egypta. Paradoxně, právě v den, kdy jsme měli v táboře oheň – pořád je řeč o ranách – vydali jsme se všichni do nedaleké vesnice na koupaliště, kde jsme si to parádně užívali. Pronajali se šlapadla a pramice, na kterých děti dováděly o sto šest. Po cestě zpátky šla každá skupinka jinou cestou. Není třeba podotýkat, že se někteří z nás ztratili, ale nakonec jsme se zase

naši a všichni v pořádku dorazili do tábora. Dále nesmím zapomenout na třetí táborový den, kdy jsme si stavěli příbytky v lese pro mimořádné přespání. Tento den byl výjimečný také tím, že do egyptské říše přijel už podruhé senický pan farář, aby pro nás odsloužil sváteční mši svatou. Následně zhlédl i naše příbytky v lese a myslím, že se mu líbily – ostatně, zeptejte se ho sami.

V naší říši bylo zvykem, že každý večer při faraonově slyšení probíhalo tzv. vážení srdcí – pro představu „srdcem“ byl obdrátovaný kamínek na koženém řemínku zavěšený na krku. Tuto zkoušku musel podstoupit i otec Tomáš. Některým se však pohnuly směrem dolů, za což byli řádně potrestáni, dalším zůstaly nehybně stát. To byli ti šťastní, co se ničím neprovinili. Na konec pan farář předstoupil před faraona Járona a promluvil přímo na něj, což se u nás jinak velice tvrdě trestalo. Faraon se ho se zájmem vypytał na jeho domov a kromě zmínky o nehodě s družstevní kejdou vyřazenou do potoka, mohl odpřísáhnout, že o Senici na Hané i Seničce mluvil jenom pochvalně.

Bohužel ani po návštěvě kněze nechtěla dát mumie naší říši pokoj. Trochu jsme se proto rozzlobili. Abychom se na ni připravili, uspořádali jsme olympiádu. Poté se začaly prodávat artefakty, které si mohlo každé město (družinka) ode mě (Anubise) koupit za zlaté debeny získané v bodovaných hrách družstev i jednotlivců. Když byly všechny potřebné artefakty prodány, rozdaly se i svitky s uspávacím říkadlem pod výstrahou, že pokud se na ně někdo podívá dříve, než se mu řekne, text zmizí. Nikdo nevydržel! A tak si jednotlivá města musela zaběhnout do podsvětí a sehnat si náhradu. Když se jim to podařilo, vyrazil té noci po večerním slyšení Anubis společně se dvěma strážci chytat mumii, kterou následně našli a nahnali ji k její hrobce. Jeden ze strážců přitom zahynul. Už, už to vypadalo, že déle mumii neudrží a ona jim znovu unikne, ale našťástí přispěchal na pomoc faraon Járon se svým dvorem a celým egyptským lidem. Díky usilovnému trénování, každý hned věděl, co má dělat. Velekněz Rámez začal číst papyrus k uspání mumie a Anubis bral artefakty od různých měst a skládal je k hrobce, zatímco musel držet mumii zpátky od davu společně se zbylým strážcem. Poslední z artefaktů položil k hrobce sám faraon, a tím nebezpečného hrotopeta navěky uspal.

Plný nadšení pak faraon pozval celý Egypt na velkolepou párty, kde byli všichni šťastní a radovali se z toho, že je hrozba zažehnána. Další den nastalo závěrečné slyšení. Každé ze šesti egyptských měst si přichystalo dárek pro svého velekněze a pro faraona s jeho ženou Nefertiti. Také jim bylo nařizeno nacvičit nějaký taneček či scénku pro celý královský dvůr. Přál bych vám to vše vidět. Také Faraonův dvůr si (ne)nacvičil taneční kreaci a předvedl ji za úžasného předcvičování jedné malé tanečnice. Poté už jsme se bohužel museli všichni rozloučit, protože tábor oficiálně skončil.

Co se týká mě, dal mi letošní tábor pochopit hodně věcí. Rád bych se prostřednictvím tohoto článku omluvil všem, na které jsem byl nepříjemný nebo jsem jim snad dokonce nějak ublížil. Bylo mi s vámi na táboře téměř jako v nebi a doufám, že jste to tak brali i vy. S pozdravem

váš Anubis (Ondřej Coufal)

Rekreace a mše svatá

Prázdniny a spolu s nimi i léto se pomalu chýlilo ke konci a my jsme se s manželkou a dětmi těšili na tolik očekávanou dovolenou. Jednalo se sice jen o čtyři dny, ale nám bylo jasné, že tyto společné chvíle strávené mimo starosti všedních dní jsou k nezaplacení.

Odjezd jsme měli plánovaný na neděli po mši svaté a po snídani, v klidu a pohodě. Situace se však zkomplikovala v sobotu večer nečekaným telefonátem se vzkazem, že na místo vzdálené téměř dvě a půl hodiny cesty od Senice máme dorazit do 12 hodin. Paní, která nám tam předá klíče, musí stihnout jediný spoj domů. Představa, že poletíme autem jako k ohni a ještě bez časové rezervy, byla šokující.

Neváhal jsem proto navštívit na faře otce Tomáše s prosbou o radu. Hledali jsme na internetu, jestli v okolí cíle naší cesty není nějaká nedělní mše. Po prolístování stránek brněnského arcibiskupství jsme bohužel zjistili, že se nikde neslouží v takový čas, abychom se na ni bez problémů dostali. K mému překvapení se ukázalo, že večerní mše, na jaké jsme bývali dlouhá léta zvyklí v Náměšti s otcem Kroupou, jsou mimo velká města naprostou výjimkou. Nakonec otec Tomáš udělil naší rodice dispens. Díky tomu bychom si nemuseli dělat žádné

výčitky svědomí z vynechané bohoslužby. Udělení dispenzu od povinné účasti na nedělní mši svatě je podmíněno vážnými důvody a je v pravomoci faráře. Obvykle se při tom stanoví nějaká reálně splnitelná podmínka. V našem případě se jednalo o účast na bohoslužbě následující středu, o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie.

Po příchodu domů jsem přesto nebyl spokojený. Dále jsem laboroval, jak to provést, abychom se přeče jen nedělní mše zúčastnili. Na mysl se mi vracela myšlenka na mši v obci Šumná u Vranova (čas 11:15). Nedalo mi to. Zavola jsem paní bytné a předání klíčů domluvil do půl jedné. I tak ale bylo málo času. Do poslední chvíle jsme nevěděli, jak to dopadne.

Nezbývalo, než si v autě naladit Proglas. Nedařilo se. Na našem starém chraplavém rádiu bylo slyšet jen samé šumění. Ve hře tak zůstávala už jen mše v Šumné (alespoň na kousek). K našemu překvapení jsme do vesnice přijeli čtvrt hodiny před začátkem, a tak jsme stihli i nakojit dítě. Já jsem mezitím provedl malý průzkum kostela. Novostavba z roku 2008 je zasvěcena Duchu svatému. Kostel je útulný, malinký, připomínající spíše větší kapličku, s kapacitou tak do šedesáti míst.

Boží cesty jsou nevyzpytatelné. Mše netrvala celou hodinu, takže i děti dokázaly zůstat hodné a příjezd na místo dovolené jsme stihli včas. Je tohle náhoda?

Při zpáteční cestě jsme ve středu chtěli opět zavítat na mši svatou – což se nám podařilo – a na nástěnce kostela stála tato slova: „Šťastný je, kdo leží na zelené louce ve vysoké trávě, kope do vzduchu nohama, vnímá vůni květin, nechává si větrem pročešávat vlasy, hledí, jak nad ním táhnou mraky a do daleka sní.“ (A. L. Balling) Pod tímto citátem byl vysvětlen význam slova „rekreace“. Re-creatio pochází z latiny a znamená znovu-stvoření. Tak nějak to do sebe vše zapadá a my se po pár dnech volna s Bohem v zádech jako znovustvoření vracíme domů.

Petr Skopal

Máme se proč veselit a radovat

O letošních prázdninách byla naší rodině dána veliká Boží milost zúčastnit se v Brně Katolické charismatické konference. Jsme vděční těm dobrým lidem, kteří nám tuto akci již dříve doporučili. A při plném vědomí a svědomí říkáme, neváhejte a příští rok naházejte do kufru, co máte a drapněte partnera a děti, jestli vám je Pán dopřál, a jedte se nadechnout. Během liturgického roku slyšíme při čteních, žalmech, evangeliích o nekonečné Boží lásce k nám lidem. Ale my často ani nepostřehněme, co nám teď zrovna chce říct. Nemáme na to čas a v srdcích místo. Pán Ježíš není středem, ale na okraji našeho bytí. Jaká škoda pro naše nesmrtelné duše. Katolická charismatická konference je příležitostí ke vzdělávání a zároveň jde o určitý druh duchovní obnovy. Důležitou součástí dne byla mše svatá a společné modlitby.

Motto letošní konference (viz nadpis) vycházelo z Lukášova podobenství o marnotratném synu. První přednáška na téma Marnotratný Otec zazněla v podání karmelitána, P. Vojtěcha Kodeta. Člověk s ním snadno pochopí, že jediná věta z Písma svatého se týká každého. Všichni jsme marnotratní synové, kteří se vzdálili od svého Otce, potřebují odpuštění. Všichni jsme ale také starší synové, kteří se cítí spravedliví a nepřijímají svého bratra. A náš nebeský Otec čeká, vyhlíží a odpouští.

Uchvacující osobností letošní konference byl P. Daniel Ange. Tento francouzský kněz ve svých 80 letech dokázal strhnout i zaujmout. Dotýkal se problémů dnešní doby, jako jsou eutanazie, potraty, asistovaná reprodukce. I další přednášející se dotýkali života. Byla to Kateřina Lachmanová nebo Veronika Barátová. Současně probíhala dětská konference. To bylo pro nás a naše děti velice důležité a užitečné. Děti měli svůj program přizpůsobený věku. Dítě z křesťanské rodiny se často v kolektivu vrstevníků může cítit nepochopené a jiné. Je velice potřebné, aby se setkávali s ostatními věřícími dětmi a poznávali, že víra není něco nenormálního nebo ojedinělého. Doporučujeme všem, aby se alespoň jednou na jeden den zúčastnili tohoto setkání.

Ohlas ze Žďáru

Na Celostátním setkání katolické mládeže ve Žďáru nad Sázavou, kterého se v srpnu účastnilo asi 5500 křesťanů do 30 let, zastupoval naši farnost Josef Rozsypal. Přimo do centra dění jsme mu z redakce telefonicky položili několik otázek pro náš list.

Pepo, o co podle tebe účastníkům setkání především jde?

Přijeli jsme se setkat s Kristem, setkat se s lidmi a zažít něco nového, co by nás povzbudilo ve víře. Velkou roli při tom hraje hudba. Tato stránka programu je opravdu propracovaná. Pár nových písní přivezu domů.

Potkal jsi tam nějakou zajímavou osobnost?

Zatím jsem byl na přednáškách, které měli dva čeští biskupové, otec kardinál Dominik Duka (Praha) a otec biskup Jiří Paďour (České Budějovice).

Je na setkání poznat, že církev v ČR slaví Rok biřmování?

Každý den je věnována pozornost jednomu z plodů Ducha Svatého, např. láska, radost, pokoj. Svátost biřmování má být velkým tématem při slavení neděle, ale to je teprve před námi a já jsem podrobnosti dopředu nestudoval.

Zaskočilo tě něco neočekávaného?

Přestože jsem do Žďáru přijel s nemalým očekáváním, velmi mile mě překvapilo, jak se tady mladí k sobě chovají. Jsou velmi přátelští a nikoho nevyklučují ze svého středu, i když se třeba jedná o neznámého člověka.

Chtěl bys něco vzkázat nevěřící mládeži z naší farnosti?

Být křesťanem je radost a velké povzbuzení do života. Rád bych proto řekl těm mladým, kteří zatím nevěří, že nevědí, o co přicházejí.

Za bezprostřední odpovědi z místa setkání děkuje otec Tomáš

Společně do přírody (2. etapa)

V návaznosti na loňskou první výpravu do Rudy u Rýmařova se o prázdninách peloton cyklistů z naší farnosti vydal objevovat vzdálenější místa. Akce proběhla za krásného počasí od 23. do 25. července a zúčastnilo se jí přes počáteční váhání 10 dětí s věkovým průměrem 14 let. Celková délka trasy činila asi 95 km. Velkou pomocí byl otcí Tomášovi při vedení výpravy Vladan, tatínek od Verunky a Adélky Vybíhalových, který mimo jiné řídil doprovodné vozidlo. Přinášíme vám reportáž z cesty očima několika účastníků. Termín třetí etapy, která proběhne v srpnu 2013, zveřejníme v dalším čísle zpravodaje.

Den první

V pondělí brzo ráno jsme se všichni setkali na vlakovém nádraží v Senici na Hané, ze kterého jsme společně i s našimi koly odjžděli směr Jeseníky. Po naložení zavazadel do auta jsme se rozloučili s rodiči a s velkým nadšením jsme nastoupili do vlaku, který nás dovezl až do Olomouce. V Olomouci jsme přesedli na rychlík. Cesta rychlíkem byla velmi zdoluhavá, už jenom kvůli tomu, že jsme museli většinu cesty stát. Nakonec ale vlak zastavil v Ostružné, kde začínalo naše cyklistické putování.

Po menších úpravách na našich kolech jsme konečně vyrazili na cestu. Naše první zastávka byla ještě v Ostružné v kostele, kde jsme se pomodlili k Pánu Ježíši a vyprosili si pěkné počasí, krásný výlet a šťastný návrat domů. Potom už jsme se vydali směrem k horské chatě Paprsek. Cesta vedla vesnicemi, lesy, ale hlavně horskou krajinou s mnoha vysokými kopci. Menším zpestřením naší cesty byly zastávky na borůvkách, po kterých jsme měli všichni pěkně modré rty a zuby. Po velkém stoupání jsme konečně dorazili na Paprsek, kde nás čekal oběd a krásný výhled na okolní krajinu. Po obědě jsme šli na mši svatou, kterou pan farář odsloužil v nedaleké dřevěné kapliče. Po skončení mše svaté nás čekal 8 km dlouhý sjezd dolů z kopce do místa našeho ubytování. Bydleli jsme v Kunčících nedaleko Starého Města.

Po příjezdu na chatu jsme si uschovali kola a šli se zabydlet do našich pokojů. Po zabydlení jsme se všichni sešli v kuchyni, kde jsme dostali různé pokyny a úkoly. Naším hlavním úkolem

bylo nachystat dřevo a ohniště na večer. K táboráku nám ještě chyběla jedna důležitá věc, a to kytara. Tak jsme se vydali já, Meťa a Adélka hledat někoho kdo by nám kytaru půjčil. Byl to sice těžký úkol, ale nakonec se našel pán, který to pro nás udělal. Po zvládnutí všech úkolů jsme se sešli u ohně, kde jsme si opekli špekáčky na večeri. Potom jsme si zazpívali pár písniček a zahráli několik her. Obohacením večerního programu bylo pár kouzel a triků, které nás všechny velice zaujaly. Jelikož jsme už byli všichni unaveni, šli jsme se okoupat a spát, abychom načerpali nové síly na další den.

Barbora Hrachovinová

Den druhý

Ráno nás pan farář probudil písní za doprovodu kytary. Nikomu z nás se nechtělo, ale vstát jsme museli. Na snídani jsme měli čaj a buchty, které nám maminky doma připravily. Po snídani jsme se šli sbalit a připravit na další cestu. Vyjžděli jsme na dvě skupiny. Jako první vyjeli menší a chvíli potom vyjeli i větší.

Naše cesta vedla přes Staré Město do Branné, kde byla naše první zastávka. Na náměstí jsme si dali výbornou zmrzlinu. Dále jsme se vydali přes Ostružnou, ve které jsme se podívali na starý německý hřbitov, až na Ramzovou. Na Ramzové jsme si odpočinuli od kol a nasedli jsme na minikáry. Pro všechny to byl velký zážitek, ale bohužel se nám tu stal i jeden úraz. Tomáš si pěkně odřel záda a nakonec musel být ošetřen horskou službou. Po tom všem nás čekal oběd v nedaleké restauraci. Po obědě následovala cesta na Obří skály. Jeli jsme asi 4,5 km do kopce. Odměnou za tu námahu nám byl nádherný výhled na okolní

krajinu. Jenom co jsme sešli ze skal, tak nás čekala závěrečná část cesty do Jeseníku, která vedla celá z kopce dolů.

Po příjezdu do města jsme si uložili kola do garáže a šli jsme se ubytovat. Mezi tím, co jsme se ubytovávali a sprchovali, se nám vařila večere. Na večeri jsme měli špagety se sýrem a kečupem. Po večeri jsme se zabavili, jak kdo chtěl. Buď jsme hráli stolní fotbal, nebo nějakou jinou hru. Potom jsme už jenom všichni zalehli do spacáků a šli spát.

Ondřej Hrachovina

Den třetí

Tentokrát jsme se ráno probouzeli až v 7:30 hod. Na snídani jsme měli dobré buchty a čerstvé rohlíky. Pan farář nám domluvil na 9:00 hod. slavení mše sv. v místním kostele. Na varhany ochotně zahrál Kuba. Po mši jsme si vyzvedli kola z farní garáže a shromáždili se na jesenickém náměstí. Odtud jsme pokračovali na kole do lázní Jeseník. Stavili jsme se na oběd ve vojenském středisku – Silesie. Po obědě naše trasa pokračovala po cyklostezce směr Lipová Lázně. Na jednom rozcestníku jsme se rozloučili s Vladanem a Verunkou. Potom jsme se vydali neplánovanou oklikou směrem na Horní Lipovou. V Horní Lipové nasedáme do vlaku a jedeme zpět do Olomouce. V Olomouci nás čekali poslední kilometry směrem k Senici na Hané. Trasu domů jsme si „zkrátili“ polní cestou, která nás překvapila bahnitým povrchem (bylo po bouřce). Netrvalo dlouho a jak naše kola, tak i my vypadáme jako závodníci cyklokrosu. Všichni jsme byli rádi, když jsme dojeli do vytoženého cíle. Na faře nám otec Tomáš umyl kola. Ukončili jsme jesenické dobrodružství, na které budeme všichni rádi vzpomínat.

Adéla a Veronika Vybíhalovi

Pomohli Vám skauti? Pomozte i Vy jim.

Jak známo, v naší farnosti působí od r. 1990 skautský oddíl, který za ta dlouhá léta pomohl mnoha dětem a mladým lidem na cestě jejich osobnostního růstu. Mnozí z nich už jsou dospělí, mají vlastní rodiny a z toho, co se ve skautu naučili, dodnes čerpají.

Praktické fungování oddílu je přímo závislé na ochotě konkrétních lidí zapojit se do společného díla. V současnosti se potýkáme hlavně s nedostatkem rádců pro systematickou práci s dětmi a pro vedení družinek. Věříme sice, že se nám na začátku roku podaří sestavit funkční tým vedoucích, ale přesto oslovujeme touto cestou čtenáře zpravodaje jako své případné spolupracovníky, o kterých zatím nevíme.

Pokud byste nám někdo chtěl pomoci zachovat oddíl v Seničce pro další generaci, prosíme, ozvěte se. Druhým velkým povzbuzením na cestu by jistě

bylo zvýšení počtu členů oddílu z řad dětí – chlapců i děvčat. Do naší klubovny mohou dojíždět i děti z okolních obcí. Dosud toho využívá jen několik skautů ze Senice. Víme, že nabídka volnočasových aktivit je velmi široká. Ve skautingu však nejde primárně o hodnotnou zábavu, ale o vytrvalost při plnění ušlechtilých cílů, které mají pozitivní dopad na celý život.

Proto doufáme, že příznivců našeho oddílu bude v dohledné době přibývat nejen mezi dětmi, ale také mezi jejich rodiči. A co třeba přihlásit se už od tohoto roku? Jsme tady s vámi.

*Ondra, Zdeňka a Jirka,
skauti Senička*

Poznáváme svaté v našem kostele

Svatý Augustin

V tomto vydání farního listu si povíme o svatém Augustinovi, jehož socha se nachází vlevo od hlavního oltáře našeho kostela.

Aurelius Augustin se narodil 13. listopadu roku 354 v městečku Thagaste (dnes Tunisko), které bylo zemědělským a obchodním centrem v údolí Bágrada v Numidii. Byla to křížovka římských cest a jedna z provincií Říma. Augustinova rodina patřila ke střední vrstvě. Byla afrického původu, ale jazykem a kulturou patřila k Římu. Jeho otec Patricius, člen městské rady, se oženil s Monikou, která pocházela z křesťanské rodiny s vzornou výchovou. (Po smrti byla prohlášena za svatou.) Otec Patricius byl otevřený pro křesťanskou výchovu svých dětí, na niž se ale mnohem více podílela Monika, jelikož on sám byl pohan. Monika svou trpělivostí, pevnou vírou a modlitbami svého muže pomalu přetvářela. Z jejich manželství vzešly tři děti: Augustin, Navigia a Perpetua.

Augustin nejdříve studoval v Thagaste, potom pokračoval ve studiích ve městě Madaura. V létě roku 369 se vrátil domů, aby dostal od otce další peníze na studia, tentokrát v Kartágu. Nakonec se tam odebral s peněží od zámožného přítele Romaniana a studoval po čtyři léta rétoriku – řečnické umění. V Kartágu ovšem podlehl svodům města, oddával se zábavám a rozmařilému životu a rozptýlení od nudného života nacházel u dívek a žen. Do jedné z dívek se zamiloval a z náhodné lásky se stal čtrnáctiletý vztah, ovšem bez manželského svazku. Roku 372 se jim narodil syn Adeodatus. Když Augustin ukončil studia, vrátil se i se svojí družkou a synem zpátky do Thagaste, kde se uchýlil k příteli Romanianovi. Společně založili školu gramatiky a rétoriky, kde Augustin dva roky učil. Po smrti přítele Romaniana se vrátil do Kartága, kde opět vyučoval rétoriku. Toužil však dosáhnout ještě větší slávy a kariéry, proto se roku 384 vydal do Říma. Věděl, že v tomto nádherném obchodním a kulturním městě ještě více uplatní své umění. Řím však nesplnil jeho očekávání, a tak s radostí přijal nabídku, že v Miláně hledají učitele rétoriky. V Římě ho navíc postihla vážná nemoc a jen o vlasek unikl smrti. Cesta do Milána byla božím řízením, protože právě zde v Boha uvěřil a začal žít nový život. V Miláně se totiž setkal s biskupem Ambrožem, který jej křesťansky ovlivnil tak, že se obrátil na víru a roku 387 přijal křest. Za několik měsíců se vydal s matkou, synem a několika přáteli zpět do vlasti. V Ostii, těsně před vyplutím, jeho matka zemřela.

Po návratu do rodného města založil malé mnišské společenství. Jednoho dne šel do města Hippo navštívit svého přítele. Vstoupil do chrámu, kde chtěl biskup zvolit dalšího kněze. Někteří lidé ho poznali a požádali biskupa, aby vysvětil na kněze právě Augustina. O několik let později byl biskupem Valerianem vysvěcen na pomocného biskupa v Hippo a po smrti biskupa, v roce 397, se stal jeho nástupcem.

Od této chvíle začala jeho dlouhá, pastorační činnost. Povzbuzoval, bránil, živil a posiloval svoji víru. I přes velké množství úkolů se mu podařilo sepsat velká teologická díla, kterých se nám zachovalo 117. Až do konce života usiloval o dobro církve a bratří v mnišském společenství.

Roku 430 Vandalové napadli a poničili Řím a také město Hippo, ze kterého Augustin nechtěl odejít. Jeho

zdraví nevydrželo nápor násilností, ničení, mučení a krveprolití. Augustin onemocněl a jedinou útěchou mu byla modlitba a četba kajících žalmů. Zemřel 28. srpna roku 430 ve věku 76 let.

Jeho knihovna a ostatky unikly Vandalům a byly přeneseny biskupem do Cagliari. O dvě století později vykoupil jeho ostatky langobardský král od Saracénů a převezl je do Pavie v Itálii. Podivnou souhrou okolností pozemské putování tohoto svěťce dospělo na místo jen málo vzdálené od místa jeho obrácení, kde se duchovně narodil k novému životu. Byl to návrat na místa, jimž vděčil za všechno, čím se stal.

Více o sv. Augustinovi se můžete dočíst v knize Vyznání, jejímž autorem je sám Augustin. Kniha je vynikající duchovní četbou a popisem Augustinova života, jeho cesty k Bohu a obrácení na víru.

Božena Vychodilová

Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze

Snad každý občan naší republiky už někdy slyšel o známé historické události v centru Prahy – o svržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. V posledních několika letech existují snahy Mariánský sloup znovu postavit. Proč a za jakých okolností byl sloup svržen a co dnes vede k jeho znovuobnovení?

Těsně před koncem třicetileté války, na podzim roku 1648 se švédská vojska pokusila ještě naposled dobýt Staré a Nové město pražské. Město chránily hradby a nejsnadnější cestou pro nepřítele byl Karlův most. Tehdy se vytvořila „mariánská legie“ – skupina obránců složená z nevyzbrojených měšťanů, řemeslníků a studentů Univerzity Karlovy. Obránce vedl jezuita P. Jiří Plachý. Rozhodli se uhájit vstup do města přes Karlův most a postavili se mnohonásobně přesile. V boji prosili o pomoc Boží a o přímluvu Panny Marie. Byl vysloven slib, že odvrátí-li se její pomocí nepřátelská vojska a bude-li tak Praha zachráněna, postaví Panně Marii jako výraz vděku sloup s její sochou na vrcholu v centru města na

Staroměstském rynku. Doufali v nemožné, a stal se zázrak – Praha byla uchráněna. Slibu dostáli a vystavěli sloup ne jako symbol vítězství, ale poděkování, vděčnosti za pomoc v nejvyšší nouzi. Proto zde také zobrazili Pannu Marii ne jako Vítězskou, ale jako Neposkvrněnou.

Základní kámen byl položen dne 26. dubna 1650 a během pěti měsíců bylo celé dílo dokončeno. Hotový sloup vysvětil pražský arcibiskup kardinál z Harrachu 13. července 1652 za přítomnosti císaře Ferdinanda III., jenž celou akci podporoval. Autorem sochařské výzdoby sloupu byl Jan Jiří Bendl, jméno architekta se však nedochovalo. Sloup měřil skoro 16 metrů a byl postaven na třech stupních se schodištěm obíhajícím ze všech stran. Na horním stupni bylo kamenné zábradlí a v takto ohraničeném centru stál vlastní mohutný kamenný podstavec a čtyři pilíře po stranách pro sousoší andělů. Uvnitř byl prostor, jakási malá kaplička, kde byl umístěn vzácný obraz Panny Marie Rynecké. Na samotném vrcholu sloupu stála krásná postava Panny Marie v nadživotní velikosti, se sepjatýma rukama, vzhlízející k nebi, s bohatými, rozpuštěnými vlasy a s dvanácti hvězdami kolem hlavy. Tělo měla mírně prohnuté a pravá noha spočívala na hlavě dábla v podobě draka s křídly. Je doloženo, že socha byla pozlacená. Další zajímavostí je, že sloup sloužil jako ukazatel pražského času. V poledne stín sloupu ukazoval tzv. Pražský poledník, který přesně určoval sluneční čas.

Sloup Panny Marie žil pravidelným duchovním i společenským životem. Konaly se k němu pravidelné průvody s duchovními slavnostmi. Stal se místem modlitby, lidé zde zapalovali svíce a kladli květiny. V roce 1855 se u sloupu konala velká oslava nového dogmatu o „Neposkvrněném početí Panny Marie“.

O první neděli nově vzniklého svobodného státu, Československé republiky, byl sloup dne 3. listopadu 1918 svržen. Zde řečníci plamennými slovy zaměřenými proti rakouské říši a proti církvi vytvořili podmínky k tomu, aby rozvášněný dav provedl tento politováníhodný čin. Jeden z organizátorů stržení byl Franta Sauer, který uvádí ve své brožuře podrobné informace o této akci.

Stržení bylo už dávno připravováno a byla živena mylná myšlenka, že mariánský sloup je památkem bitvy na Bílé hoře. Organizátoři

využili situace, kdy byl na Bílou horu svolán tábor lidu, a když se lidé vraceli zpět do města, byli záměrně vedeni na Staroměstské náměstí. Ze Žižkova přijel objednaný hasičský vůz tažený koňmi, kde bylo složeno veškeré technické vybavení potřebné pro stržení sloupu. Několik odvážlivců se na místě snažilo stržení zabránit, avšak narazili na hrubý odpor. Lanu přivázané k sloupu střídavě napínali a povolovali, až se sloup rozkýval a padl. Socha Panny Marie spadla na záda a rozbila se na víc než deset velkých kusů a množství malých úlomků, jež si lidé sbírali na památku. Trosky měly být odvezeny do Městského muzea.

Dnes existuje Společnost pro obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, která usiluje o znovuvztyčení sloupu na původním místě. V roce 2010 byla již dokončena výroba celé architektury sloupu – jedná se o věrnou kopii od českého sochaře J. Bendla – a na jaře 2012 pražský primátor Bohuslav Svoboda uvedl, že ještě v tomto roce by se měl Mariánský sloup na Staroměstském náměstí opět postavit. Společnost usiluje nejenom o obnovení kulturní památky, ale znovupostavení sloupu chápe také jako duchovní symbol obnovy národa, má být činem smíru a vzájemné tolerance. Dvě kulturní památky na Staroměstském náměstí vedle sebe – pomník Jana Husa a Mariánský sloup. K této situaci se vyjádřil kardinál Dominik Duka slovy: „Docela se těším na chvíli, kdy zase na náměstí budou oba pomníky v chvějivě napjaté rovnováze. Budou možná připomínat naši duši národa, její katolicitu i bouřliváctví. A bude to tak dobře.“

Pražané tenkrát v nejvyšší nouzi neváhali prosit Pannu Marii o pomoc a ochranu. Jak moc tato „nenápadná Popelka“, jak ji ve své básnické knížce pojmenoval V. Renč, musí být u Boha „veliká“, že na její přímmluvu Bůh koná takové zázraky? Snad právě proto ji tamní obyvatelé na Mariánském sloupu zobrazili ne jako Vítěznu, ale jako Neposkvrněnou – milosti plnou, které Bůh neváhá svěřit jako matce svého Syna, jenž má být Spasitelem všech. Tak se Panna Maria i dnes stává skrze své mateřství ke Kristu naší matkou a jako prostřednice Boží milosti – lásky podivuhodným způsobem i dnes zachraňuje svět. Franta Sauer ve svém stáří neblahého činu lítoval a byl viděn, jak na místo tenkrát svrženého sloupu pokládá květiny.

Alžběta Skopalová

S pomocí Panny Marie obstojíš

Už vás někdy napadlo, jak těžká, ba přímo nemožná, by byla snaha děti vyrovnat dluhy vůči vlastní matce? Její starostlivost a péče zůstává přece pro syna nebo dceru vždy darem z lásky a o ní říká Písmo: „Kdyby chtěl někdo za vše, co má v domě, koupit lásku, sklídí svrchovanou hanbu“ (Pís 8,7). Podobné je to s naším vztahem k Panně Marii, která je matkou všech lidí nezávisle na tom, jak to kdo cítí, ale z rozhodnutí umírajícího Spasitele: „Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: Hle, tvůj syn“ (J 19,26). Panna Maria jistě není naší matkou na poloviční úvazek. A proto ani vůči ní nebudeme s to splatit dluh za lásku, kterou nám projevuje. Plně to pochopíme až v nebi a radostné vděčnosti nebude konce. V letošním jubilejním roce korunovace milostné sochy Panny Marie Vítězné na Svatém Hostýně se objevily zprávy, že se pražský magistrát rozhodl vrátit na Staroměstské náměstí barokní sloup, zbudovaný v 17. století na poděkování za odvrácení válečného plnění hlavního města. Je pozoruhodné, že Pražané tehdy zvolili za projev své vděčnosti právě památník se sochou Neposkvrněné. Jako by v oné kritické chvíli dějin nad sebou rozpoznávali její ochranu.

Panna Maria je velmi diskrétní. Nestrhává na sebe příliš pozornosti. Přesto mohu říct, že nacházím její stopu ve všech důležitých i méně důležitých okamžicích svého života. U počátků mého osobního obrácení na střední škole stály zprávy o zjeveních Matky Boží v Paříži, La Salette, Fatimě a jinde. Růženec se pak v následujících letech stal zcela přirozeně mojí nejoblíbenější modlitbou. Díky tomu se mnou Panna Maria jezdila i do školy. Důvěrně znám její oltáře ve své rodné farnosti i v hlavním prostějovském kostele. Když jsem byl později jako dvacetiletý mladík propuštěn z armády do civilu, zamířily moje první kroky na Svatý Kopeček. K rozhodnutí následovat Boží hlas a jít do semináře jsem v r. 1997 dostal sílu díky nověně k Panně Marii Pomocnici. Kaple seminaristů prvního ročníku nesla Mariino jméno a na jeden z jejích hlavních svátků jsem byl v r. 2004 definitivně zasvěcen službě Bohu a církvi skrze jáhenské svěcení.

Je mi jasné, že velkou část námah a zásahů Panny Marie v můj prospěch jsem dosud nepostřehl. Nemohu však zapomenout např. na dramatickou pouti do Lourdes v r. 1997. Tehdy jsme se do Francie vydali autobusem celá rodina jako součást pěveckého sboru Schola Cantorum Prostějov. Můj otec se po příjezdu na místo tak těžce roznemohl, že jsme si s tím vůbec nevěděli rady. Nedaleko byla jeskyně zjevení, kde sv. Bernadetta v r. 1858 mluvívala s Pannou Marií. Tam jsme tedy hledali pomoc a nebyli jsme zklamáni.

Letos v srpnu jsem se navzdory časové tísní účastnil hlavní pouti na Svatém Hostýně. Chtěl jsem dát tímto způsobem své nebeské matce najevo, že vím o jejím svátku a že se těším z její lásky ke mně, k mé rodině i k celé mé farnosti. Položil jsem tam při mši svaté na oltář prosbu o věrnost kněžskému povolání až do smrti. Věřím, že s pomocí Panny Marie můžu obstát.

otec Tomáš

Farní kronika

Jsem velice rád, že mohu touto cestou poděkovat paní Liduše Vařečkové za přepsání textů do farní kroniky, za ochotu a čas věnovaný tomuto úkolu. Nahlédnout do farní kroniky můžete samozřejmě po domluvě se mnou na faře. Prostřednictvím farního listu Vám nabízíme alespoň krátký úryvek z farní kroniky, a to z roku 2005:

„V roce 2005 se konaly oslavy 300 let od znovupostavení našeho kostela. Slavilo se od pátku 22. července, kdy byla večer slavná mše sv. ke cti sv. Máří Magdaleny, do neděle 24. července. Hlavním celebrantem nedělní hodové mše sv. byl generální vikář olomoucké arcidiecéze Mons. Milán Kouba. Venku před kostelem vyhrávala před i po mši sv. dechová hudba, bylo vidět muže a ženy v hanáckých krojích. Den před tím byl u kostela uspořádán jarmark tradičních řemesel. V sobotu a v neděli se konaly komentované prohlídky kostela a věže. Na faře byla instalována výstava o životě farnosti a nechyběla ani speciální pamětní kniha. Obecní úřad vydal tiskem brožuru o historii nejvýznamnější památky na svém území. Tehdejší starostka, paní Eliška Dostálová, v úvodu zmíněné publikace praví: „Oslavme výročí kostela, oslavme svátek

sv. Máří Magdalény, skloňme se v úctě před odvahou a úsilím našich předků, když po všech katastrofách, po požáru, znovu postavili ještě krásnější chrám. Vystoupejme po schodech věže kostela naší Máří Magdalény, rozhlédněme se po rodném kraji a vzdejme chválu Bohu za krásu, kterou vidíme, kterou žijeme, za Boží pomoc.“

Tomáš Klíč

Zápisník farního cestovatele

Milí farníci, ve fungujících rodinách je po návratu z cesty dobrým zvykem povídat si o zážitcích. Přitom nám obvykle dělají dobrou službu různé tištěné materiály a také pořízené fotografie. Jestliže tedy vnímáte naše církevní společenství jako svou duchovní rodinu, prosíme vás o nějaký originální snímek z letošní dovolené, který by se hodil na nástěnku do kostela. Garantujeme, že snímky nebudou bez souhlasu majitele použity k žádnému jinému účelu. Posílejte nám je buď v digitální podobě na email redakce Farního listu, nebo je vhodně vytištěné v obálce do schránky na faře. Heslo na obálce (předmět emailu) zní „zápisník farního cestovatele“. Jeden člověk může dodat maximálně dva obrázky. Snímky nezapomeňte opatřit popisem (jméno cestovatele a označení místa). Všichni, kdo se zapojí, obdrží od otce Tomáše drobnou odměnu. Za vaši iniciativu předem děkujeme.

Redakce

Termín uzávěrky pro doručování snímků: neděle 30. září 2012

Politici se hádají, církev slouží

**Prohlášení provinciála řádu dominikánů ke kampani ČSSD
Praha 9. srpna 2012**

Už před více než dvaceti lety se tehdejší poslancecká sněmovna zavázala dokončit proces nápravy vztahů mezi církvemi a státem. Dodnes tento slib nebyl splněn.

Za uběhlá dvě desetiletí se v poslaneckých lavicích a na vládních postech vystřídaly snad všechny významnější politické strany v naší zemi. Také ČSSD několikrát obsadila svým členem funkci premiéra a měla v parlamentu většinu potřebnou k prosazování vlastních politických řešení.

Jestliže ČSSD spustila tento týden pokleslou agresivní kampaň proti tzv. církevním restitucím, předně všem dluží odpověď, proč nevyužila příležitosti, a když mohla, neprosadila způsob vyrovnání s dědictvím komunismu, o němž je přesvědčená, že je spravedlivý. ČSSD tudíž sama nese značnou část odpovědnosti za dnešní společensky vypjatou situaci. V politice žádné ideální řešení neexistuje, ale současné vládě patří uznání za to, že konkrétní řešení předložila a má odvahu ho uvést v život. Všichni ostatní dávali jen plané sliby.

Církev se stala rukojmím politických cílů sociální demokracie. Dohoda s hlavními náboženskými subjekty sice představuje východisko projednávaného zákona, církev ovšem tento zákon ani nenavrhuje, ani o něm nehlasuje v parlamentu. ČSSD jednoduše zneužívá církví, především katolické, aby si vyřizovala účty se svými politickými rivaly. Negativní a prvoplánová kampaň spíš ukazuje na neschopnost této strany formulovat pozitivní a promyšlený politický program. I to je pro voliče důležitá informace.

Během minulých dvou dekád církev přesvědčivě ukázala, že jsou připraveny plnit své poslání za všech okolností. V dobách pokoje, stejně jako v dobách útlaku a pronásledování je prvním úkolem křesťanů svědčit slovem i příkladem o Ježíši Kristu a následovat ho ve službě všem lidem. Všechno to, co církev za tuto dobu dokázala, mluví samo za sebe: školy všech stupňů, nemocnice a charity, práce se sociálně znevýhodněnými, působení v kultuře a péče o památky, účast na mezinárodních rozvojových projektech ...

Politici si do církve promítají svá myšlenková schémata, když se domnívají, že církvi jde o získání co největšího počtu příznivců. Hluboce se mýlí. Církev nepřízpůsobuje svůj program většinové poptávce.

Míra podpory aktivit církví ze strany státu vyjadřuje míru společenského uznání této práce. Osočování a pomluvy církve poškozují, jako by

poškozovaly kohokoli jiného. Ale i kdyby tahanice okolo majetku trvaly ještě dlouho a i kdyby církev nakonec nedostala vůbec nic, nijak to neumenší jejich odhodlání své poslání plnit. I když se budou politici ještě dlouho hádat, církev bude nadále sloužit.

*Fr. Benedikt Mohelník OP, ThD.
(převzato s písemným souhlasem autora)*

Pozvánky a události

Dětská mše svatá

Senice, neděle 2. září v 8 hodin

Začátek školního roku přináší další nedělní bohoslužby zaměřené na děti. Pokud o ně bude dostatečný zájem, počítáme s jejich konáním přibližně jednou za měsíc. Rozpis najdete brzy na nástěnce. Děkujeme rodičům, kteří s dětmi přicházejí obsadit v kostele přední místa.

Vyhrazené studijní dny

každé pondělí a úterý

Otec Tomáš naléhavě žádá všechny farníky, aby počítali s tím, že kvůli výuce v Olomouci a souvisejícímu studiu nebude mít první dva dny v týdnu čas na práci ve farnosti. K neohlášené návštěvě využijte pravidelných úředních hodin ve středu nebo v pátek odpoledne. Naléhavé záležitosti lze řešit přes telefon 24 hodin denně.

Nové telefonní číslo

od pondělí 3. září

Kancelář farního úřadu v Senici disponuje od září novým telefonním číslem (viz tiráž). Jeho výhodou je, že zůstane v provozu bez ohledu na případné stěhování farářů. Ačkoliv se jedná o mobil, počítejte s tím, že zůstává stát na pracovním stole podobně jako pevná linka, na kterou může být někdy těžké se dovolat.

Modlitba večerních chval

Senice, středa v 18:40

V rámci oživení liturgie v naší farnosti máte nyní každou středu po mši svaté příležitost ke společné modlitbě breviáře. Jedná se duchovní poklad, který církev zdědila z mnišské tradice a který dnes už dávno

není zdrojem inspirace a posvěcení jen pro kněze a řeholníky.

Návštěvy nemocných

Senice, pátek 7. září a čtvrtek 4. října

Senička, pátek 7. září a sobota 6. října

Termín pravidelných návštěv kněze u starých a nemocných věřících se od října změní. Do Seničky bude jezdit na první sobotu v obvyklou dobu, zatímco do Senice už ve čtvrtek před prvním pátkem odpoledne od 15 hodin.

Mariina Legie

Senice, pátek v 17 hodin

Modlitební schůzky členů a příznivců Mariiny Legie budou od září probíhat na faře už v pátek odpoledne. Bližší informace získáte od Jiřího Doláka ze Seničky.

Adorace mládeže

Senička, pátek 7. září a 5. října ve 20:30

Po prázdninové přestávce zveme chlapce a děvčata opět do kaple na další noční bdění s Ježíšem v rámci přípravy na Světové dny mládeže 2013.

Diecézní pouť ministrantů

Velehrad, sobota 8. září

Mše svatá za učitele

neděle 9. září v 8 hodin

Učitelé, žáci i studenti si dnes mohou v našem kostele vyprosít Boží požehnání pro další práci. Pojdme je podpořit svou přítomností. Buďme vděční zejména těm, kteří neztratili elán a chuť do díla.

Pastorační rada

středa 12. září v 19 hodin

Příprava biřmovanců

pátek 14. září v 19 hodin

Při dnešní schůzce budeme mimo jiné myslet na své budoucí kmotry a patrony.

Společenství rodin s dětmi

sobota 15. září v 16 hodin

Sbírka na varhany

neděle 16. září a 14. října

Slavnostní táborák skautů

Senička, sobota 22. září v 16 hodin

Skauti a skautky se v těchto dnech připravují na zahájení další etapy prožívání svého přátelství. Slavnostní táborák se zajímavým programem je otevřený také vám, kluci a holky, kteří sice skaut neznáte, ale jste zvědaví, jak tak to u nás chodí. Sledujte plakáty, ptejte se kamarádů. Těšíme se na vás.

O darech Ducha Svatého (6 – 7)

pátek 28. září a 26. října

Katecheze pro dospělé jsou tady jednou za měsíc právě pro vás. Nebo si opravdu myslíte, že si nepotřebujete ani zopakovat, natož pak prohloubit své náboženské vzdělání? Rozpis jednotlivých témat je na farním webu.

Setkání členů živého růžence

neděle 23. září v 17 hodin

Občasné setkávání na faře má být pro členy modlitební růže v naší farnosti odměnou a povzbuzením. Jste srdečně zváni.

Farní pouť k P. Marii

Cholina, neděle 30. září

Poutní místo v Cholině je prý starší než Sv. Kopeček u Olomouce a pro obyvatele Hané bylo vždy oblíbeným cílem putování. Poslední pouť letošní sezóny se proto z naší farnosti uskuteční právě sem. Obvyklá nedělní mše svatá v Senici ráno odpadá podobně jako v den primice P. Martina Sekaniny. Bude nahrazena v sobotu večer. V Cholině počítáme s programem až do odpoledního požehnání.

Ekonomická rada

středa 3. října v 19 hodin

Senická nota

sobota 6. října

Přehlídka schol a sborů láká do Senice příznivce chrámové hudby z blízka i z daleka už po dvanácté. Můžete-li, přijďte také vy alespoň na chvíli podpořit svoji účastí domácí zpěváky a pořadatele. Děkujeme.

Pomazání nemocných

neděle 7. října v 8 hodin

Společné udělování svátosti pomazání nemocných je u nás zase po roce příležitostí, jak vyprošovat sobě i ostatním farníkům, na které doléhají vážné zdravotní problémy, Boží milosrdenství. Zájemci o tuto vzácnou svátost pamatujte, že je potřeba jít v předcházejících dnech také ke svatě zpovědi.

Blahořečení nových mučedníků

Praha, sobota 13. října

Duchovní obnova

(zakončení Roku biřmování)

Senice, sobota 20. října od 8:30

Nabídka duchovních obnov se zatím setkala v naší farnosti s pozitivním, ale poněkud střídavým ohlasem. Nyní je před námi druhý pokus, při kterém se zaměříme na svatodušní tematiku vzhledem ke končícímu Roku biřmování. Je-li to možné, pozvěte k účasti také vaše kmotry.

Den modliteb a sbírka na misie

neděle 21. října

Misijní neděle připomíná křesťanům, že se mají dělit s druhými o svoji víru i o hmotná dobra. Jménem Papežských misijních děl předem děkujeme za podporu.

Kanalizační přípojka na faře

do konce října

Prosíme zejména muže, aby sledovali aktuální dění kolem fary. Je totiž možné, že bude potřeba při budování přípojky s něčím pomoci. Nezapomínejte, že majetek farnosti není majetek kněze, ale komunity věřících a kněz se jej snaží pouze zodpovědně spravovat.

Úmysl společné modlitby farnosti

na měsíc září: za církevní školy a školky, aby jim nechyběli zbožní a vzdělaní učitelé, kterým by se dařilo motivovat žáky k intenzivní práci na sobě

na měsíc říjen: za duchovní povolání a za potřeby nové evangelizace v Evropě

Rozvrh hodin náboženství v roce 2012/2013

P. ThLic. Tomáš Klíč a Mgr. Alžběta Skopalová

ZŠ Senice na Hané			zahájení 13. září
čtvrtek	1. třída	11:15 - 12:00	stará budova
	2. a 3. třída	12:30 - 13:15	nová budova
	4. a 5. třída	12:30 - 13:15	
	6. až 9. třída	13:20 - 14:05	
Fara			zahájení 14. září
pátek	žáci druhého stupně	15:00 - 15:45	jednou za měsíc volno

Kdo z rodičů ještě nestihl odevzdat pro své dítě přihlášku do náboženství, může to udělat obvyklými cestami (škola, farnost), a to nejpозději v den zahájení výuky.

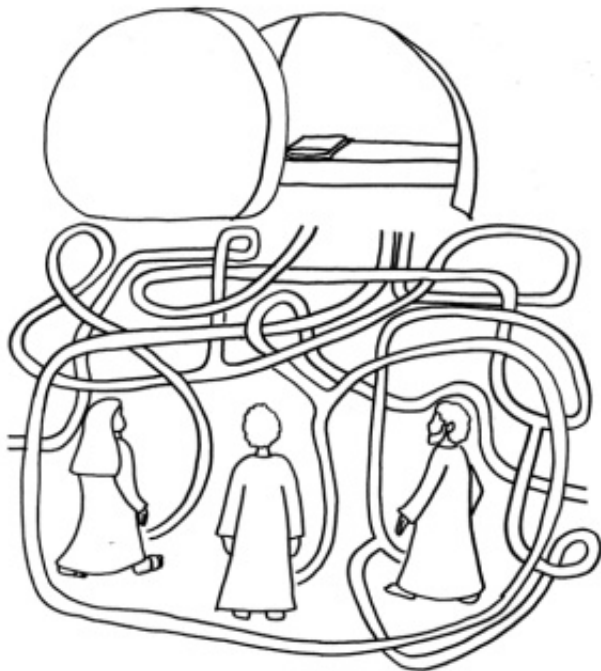
Žáci si s námi postupně rozšiřují obzory v oblasti duchovního života, velkých postav křesťanství, biblických dějin, morálky a společenské odpovědnosti.

Podrobné informace: www.farnost-senice/vyuka-nabozenstvi.

Pro děti

Milé děti, na závěr prázdnin tu pro Vás máme bludiště, snad se Vám podaří ho úspěšně vyřešit.

Za celou redakci Vám přejeme krásný začátek školního roku, mnoho sil a chuti do učení a ať s Boží pomocí zvládnete vše těžké, s čím se během školního roku budeme muset poprat.

příští uzávěrka: pátek 19. října 2012

redakční rada P. Tomáš Klíč, Markéta Houdková, grafická úprava Martin Obšel,
telefon do kanceláře 733 741 607, mobil kněze 736 522 838
kontakt pro příspěvky farnolist@email.cz, farní web www.farnost-senice.cz